

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci
žalobkyně: **K. F.**

bytem

zastoupená advokátkou Mgr. Martou Ptáčkovou
se sídlem Moravské nám. 15, Brno

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje
se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2017, č. j. JMK 45368/2017, sp. zn. S-JMK 30215/2017 OSPŽ

takto:

Žaloba se z a m í t á.

Žádnému z účastníků se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobkyně napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru správního a Krajského živnostenského úřadu, ze dne 23. 3. 2017, č. j. JMK 45368/2017, sp. zn. S-JMK 30215/2017 OSPŽ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodnutí Komise k projednávání přestupku města Hodonín ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6986/2017, sp. zn. 12817/2016 – KPP 348/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), změněno ve výroku I. tak, že se z něj vypouští slovo „úmyslně“ a nahrazuje se slovy „z nedbalosti“ a ve výroku II. tak, že pokuta uložená ve výši 1 500 Kč se snižuje na 1 000 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Správním orgánem prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle (dnes již zrušeného) § 47 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že v období od června 2016 do srpna 2016 (nejméně každý víkend v předmětném období, konkrétně např. 3. – 5. 6. 2016, 10. – 11. 6. 2016, 17. – 18. 6. 2016) v lokalitě – pozemek parc. č. její psi štěkáním a vytím rušili noční klid, čímž se dopustila přestupku proti veřejnému pořádku tím, že úmyslně porušila noční klid. Za tento přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalobkyně se předmětnou **žalobou** domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány věc nesprávně právně posoudily. Ze strany žalovaného nebylo dostatečně zkoumáno, zda byla naplněna jak formální, tak materiální stránka přestupku, tedy zda se konkrétně jednalo o rušení nočního klidu takové intenzity, jež by naplňovala znaky přestupkového jednání, které by bylo společensky škodlivé.
4. Dále dle žalobkyně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, předně namítá nedostatečné časové vymezení přestupkového jednání, což uváděla již v odporu proti příkazu, na ústním projednání přestupku a v odvolání. Žalovaný tuto vadu pouhým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu nezhodil. Dle žalobkyně je nutné uvést minimálně data, kdy k přestupku mělo docházet, a to např. z důvodu, aby byla vyloučena možnost opakovaného řešení stejného přestupku a či z důvodu otázky zániku odpovědnosti. Žalobkyně považuje rozhodnutí za zmatečné, neboť ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že se měla přestupku dopouštět „například“ v uvedeném období. V tomto specifickém případě je nutno uvést nejméně i hodinové rozmezí, kdy mělo k přestupku docházet. Zejména pak je dle jejího názoru třeba uvést, že přestupku rušení nočního klidu se z logiky věci není možno dopouštět v denních hodinách. Výrok je tak zavádějící, neboť se lze dovodit, že rušení nočního klidu měla dopouštět po celé vymezené období.
5. Dále k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu uvedla, že v průběhu řízení sice byli vyslechnuti svědci, kteří měli potvrdit, že byli rušeni štěkotem psů žalobkyně, avšak tato tvrzení jsou poměrně obecná a neurčitá. V lokalitě se kromě psů žalobkyně nachází i další chovná stanice psů a je tedy nutné přesně specifikovat a důkladně zjišťovat, jestli to byli právě psi žalobkyně, kteří měli svědky rušit.
6. Další pochybení správního orgánu žalobkyně spatřuje v tom, že neprovedl žádný z jí navržených důkazů, zejména výpovědi několika svědků, kteří se žalobkyní bezprostředně sousedí. Správní orgán následně sám nepřipustně v odůvodnění svého rozhodnutí předvídá jejich výpověď. Ačkoliv žalovaný na tento postup ve svém rozhodnutí reagoval sdělením, že konstatování komise nemá oporu v dokazování, neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí.

7. Dále žalobkyně poukazuje na skutečnost, že je zarážející, že ačkoliv mělo k porušování nočního klidu docházet od června do srpna 2016, nikdy to nikdo nehlásil např. městské policii, která by v aktuální době mohla na místo přijet a situaci prověřit.
8. K závěru žaloby žalobkyně uvádí, že zásadní otázkou, se kterou se žalovaný nevypořádal, bylo, zda štěkot psů byl natolik intenzivní, aby se jednalo o rušení nočního klidu. Není vyloučeno posoudit štěkot psů s ohledem na individuální okolnosti jako porušení nočního klidu, je však třeba mít na zřeteli, že štěkání i vytí patří k přirozeným projevům psů. V tomto směru však žádné dokazování prováděno nebylo, např. zprávou příslušné hygienické stanice.
9. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvádí, že žalobkyně uplatňuje tytéž námitky, které byly obsahem odvolání a se kterými se dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Co se týče námitky stran nedostatečného časového vymezení přestupkového jednání, žalovaný konstatoval, že výrok vyhovuje požadavkům kladeným § 77 zákona o přestupcích a možnost záměny skutku s jiným skutkem ze spisu nevyplynula. Stejně tak je dle žalovaného nedůvodná námitka, že by nezkoumal, zda vůbec mohly být naplněny formální a materiální stránky přestupku. K tomu, že jednání žalobkyně je přestupkem se věnoval v žalobou napadeném rozhodnutí.
11. K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že z výpovědi slyšených svědků vyplynulo nade vší pochybnost, že noční klid byl rušen štěkotem psů plemene Husky, kteří se nachází na pozemku v
12. Ohledně námitky, že je nepřipustné, aby správní orgán opřel své rozhodnutí o důkaz, který sice neprovede, ale hodnotí jej, se dle žalovaného nejedná o vadu rozhodnutí ani o vadu řízení předcházejícího vydání tohoto rozhodnutí, jež by mohly způsobit jeho nezákonnost.
Dle žalovaného jde spíše o nevhodnou formulaci odmítnutí provedení žalobkyní navržených důkazů, což je patrné z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v odstavci 1 na straně 4 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2012-52).
13. Závěrem žalovaný odmítá tvrzení žalobkyně, že štěkot psů nelze srovnávat např. s pořádáním hlučného večírku, jakožto typického příkladu rušení nočního klidu, a že štěkot psa, což je jeho přirozený projev, může způsobit rušení nočního klidu, jde-li o nadměrné zvukové projevy, neboť ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích nestanoví žádné limity, které by určovaly vymezenou hranici intenzity hluku.
14. V **replíce** k vyjádření žalovaného žalobkyně trvá na tom, že časové vymezení skutku je nesprávné a nevyhovuje požadavkům dle ust. § 77 zákona o přestupcích, a to jak kvůli případné prekluzi, tak i s ohledem na zamezení rozhodování o téže věci. Co se týče štěkotu psů, tak nebylo provedeno žádné dokazování a napadené rozhodnutí žalovaného ani neobsahuje úvahy, které by ho vedly k tomu, že jde o štěkot v takové míře, aby se jednalo o rušení nočního klidu. Dále žalobkyně zdůraznila, že pochybení žalovaného spatřuje v tom, že odmítl vyslechnout žalobkyní navržené svědky. Dle žalobkyně je otázkou, jak žalovaný vyhodnocuje převažující skupinu lidí, když mu postačuje výslech několika málo svědků, ale výslech řady dalších, u kterých předjímá, že by vypověděli, že je psi neruší, odmítá. Řešení sousedských sporů prostřednictvím řízení přestupkového je v rozporu se

zásadou subsidiarity trestní represe. Žalovaný mohl provést místní šetření, aby sám vyhodnotil intenzitu zvukových projevů psů žalobkyně. Žalobkyně poukazuje také na to, že věc nikdy nebyla řešena např. městskou policií, která obdobné věci na místě standardně řeší.

15. Ze **správního spisu** zjistil krajský soud následující skutečnosti. Řízení ve věci bylo zahájeno na základě podání MUDr. D. S., která uvedla, že k rušení nočního klidu docházelo zejména v letních měsících roku 2016. Dále sdělila, že v době po 22. hod ji budil hlasitý štěkot a vytí psů, které na svém pozemku chová žalobkyně. Jedná se o 10 psů plemena Sibiřský husky. Správnímu orgánu prvního stupně byl podnět MUDr. S. postoupen odborem životního prostředí Městského úřadu Hodonín dne 29. 9. 2016. Řízení ve věci přestupku proti veřejnému pořádku bylo zahájeno dne 24. 11. 2016. Na základě uvedeného vydal správní orgán prvního stupně příkaz č. j. 78904/2016, proti kterému prostřednictvím zmocněnkyně podala žalobkyně odpor.
16. Následně se dne 25. 1. 2017 konalo ústní jednání, při němž žalobkyně vypověděla, že se uvedeného přestupku nedopustila, neboť se v dané lokalitě nachází spousta jiných psů, kteří štěkají a její zahrada není v obytné zóně, je tam ochranné pásmo 200 m kvůli kolejí. Paní S. si nikdy na štěkot psů nestěžovala.
17. MUDr. S. k věci dále při ústním jednání dodala, že v této lokalitě je sice více psů, ale tito štěkají jednotlivě a intenzita není taková. Na dotazy zmocněnkyně uvedla, že bydlí asi kolem 50 m, uhlopříčkou 200 m od pozemku žalobkyně. Na konkrétní datum si nevzpomněla.
18. Ing. J. S. na ústním jednání uvedl, že v letních měsících roku 2016, někdy nad ránem před pátou hodinou jej dvakrát do týdne budil specifický hluk směsice štěkotu a vytí, který vydávají psi žalobkyně, v blízkosti tři až čtyři zahrady od jejich domu. Nikde jinde se takto velké množství psů nenachází. Na dotaz zmocněnkyně žalobkyně odpověděl, že od předmětného místa bydlí 300 m vzdušnou čarou. Konkrétní datum si nepamatoval.
19. Dále ve věci vypovídali E. P. a J. P., kteří sousedí se žalobkyní a kteří shodně potvrdili, že je v letních měsících o víkendech psi žalobkyně budili. J. P. vyjmenoval příkladně jednotlivé dny, kdy byl psy rušen. Mělo se jednat o noci z pátku na sobotu 3. a 4. 6, ze soboty na neděli 4. a 5. 6., z pátku na sobotu 10. a 11. 6., z pátku na sobotu 17. 6. a 18. 6. atd. Uvedl, že od června do srpna přespávali na své chatce. Podobně k věci vypovídala i H. Š., jež bydlí na sídlišti za drahou, přesto z důvodu specifického štěkotu psů ví, že se jedná o psy žalobkyně. Žalobkyni osobně nezná, a proto s ní situaci nikdy osobně neřešila.
20. Zmocněnkyně žalobkyně se k věci podala vyjádření, dle něhož se žalobkyně přestupkového jednání nedopustila, neboť nenaplní znaky přestupku, popírá, že by se rušení nočního klidu dopustila. Dodala, že žalobkyně je přesvědčená, že zvukové projevy psů nepřesáhly přiměřenou míru s ohledem na lokalitu a skutečnost, že se jedná o řádně registrovanou chovatelskou stanici, která není jedinou v okolí. Přestupkové jednání je navíc vymezeno časově neurčitě. V řízení ani nebylo zkoumáno, zda někdo psy k intenzivnímu štěkání nevyprovokoval.
21. **Prvostupňovým rozhodnutím** tak na základě provedeného dokazování, předně z výpovědi svědků, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku rušení nočního klidu, neboť bylo prokázáno, že svým jednáním naplnila všechny znaky příslušné skutkové podstaty,

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. K.

včetně zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Žalobkyní navrhované důkazy, a to výslechy svědků manželů, a, dále provedení místního šetření a měření intenzity hluku, případně zprávy z hygienické stanice, nebylo správním orgánem prvního stupně přistoupeno. Správní orgán prvního stupně tyto svědky k ústnímu jednání nepředvolal, neboť je psi žalobkyně nerušili, což není důkaz toho, že by k porušování nočního klidu na místě nedocházelo. Stran měření intenzity hluku se v prvostupňovém rozhodnutí podává, že se neprovádí a jeho přiměřenost posuzuje správní orgán sám dle správního uvážení. Místní šetření provedeno nebylo, neboť by pro případ nepřineslo nové a podstatné skutečnosti. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání shodující se obsahem s žalobními námitkami.

22. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** námitky žalobkyně zamítl jako nedůvodné, dospěl však k závěru, že se v případě žalobkyně jednalo o zavinění ve formě vědomé nedbalosti, k čemuž žalovaný přihlédl i při změně výroku stran sankce. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil stejnými argumenty, které později uplatnil ve vyjádření k žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

23. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Stěžejní argumentace žalobkyně spočívá v tom, že uvedený přestupek nespáchala, neboť nebyla naplněna jak formální, tak i materiální stránka přestupku. Tato námitka je dle krajského soudu nedůvodná.
27. Z průběhu správního řízení se podává, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že v období od června do srpna roku 2016 její psi rušili štěkáním a vytím noční klid. Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí založil na svědeckých výpovědích MUDr. D. S., Ing. J. S., E. P., J. P. a H. Š., kteří shodně popsali, že v daném období v nočních hodinách jsou buzení vytím a štěkotem psů žalobkyně.
28. Přestupku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo poruší noční klid. Vymezení doby nočního klidu je provedeno v § 47 odst. 3 téhož zákona a rozumí se jí doba od 22. do 6. hodiny, pokud obec prostřednictvím obecně závazné vyhlášky nebo rozhodnutím vydaným na jejím základě nestanoví výjimečné případy, zejména slavnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. K.

nebo obdobné společenské nebo rodinné akce, při nichž je doba nočního klidu vymezena dobou kratší nebo žádnou.

29. Přestupkem podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích tak budou takové projevy fyzických osob v době nočního klidu, které jsou způsobilé porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. V případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí a jeho přiměřenost nebo nepřiměřenost posuzuje správní orgán sám, dle svého správního uvážení, na základě získaných podkladů (např. na základě svědectví zakročujících strážníků, policistů nebo dalších svědků). Při konstrukci skutkové podstaty správního deliktu, spočívajícího v rušení nočního klidu, bylo nepochybným cílem zákonodárce umožnit zmíněné správní uvážení, i z toho důvodu, že přesné měření hluku, působeného zpravidla nestandardním a nahodilým jednáním fyzické osoby rušící noční klid, je zpravidla objektivně i metodologicky zcela nemožné (viz JEMELKA, L., VETEŠNÍK, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení. Komentář*. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, str. 265).
30. V případě štěkání psa lze uvažovat o naplnění skutkové podstaty přestupku proti veřejnému pořádku porušením nočního klidu dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, avšak pouze tehdy, pokud vytí a štěkot psů bude výrazným způsobem překračovat míru rušení, kterou lze očekávat a kterou je nutno tolerovat u psa nebo psů chovaných na zahradě, potažmo v obci, kde majitelé nemovitostí zpravidla psy chovají, a pokud štěkot a vytí už nebude možno považovat pouze za přirozený životní projev psa, ale už za exces, kterým je narušován veřejný pořádek (POTMĚŠIL, J. *Rušení nočního klidu v obci*, stanovisko Svazu měst a obcí ČR ze dne 1. 3. 2007; ASPI; ID LIT31107CZ).
31. V případě psů žalobkyně se o takový zjevný exces jednalo. Pět svědků, jejichž důvěryhodnost nebyla zpochybněna, shodně vypověděli, že byli v noci, v době mezi 22. až 6. hodinou, v letních měsících, opakovaně buzení. Objektem skutkové podstaty § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je zájem na ochraně nočního klidu. V případě, že noční klid byl rušen v takové míře, že několik osob bylo v noci buzeno, byly zároveň naplněny formální i materiální znaky přestupku. Je pravdou, že se materiální stránce přestupku správní orgány věnovaly minimálně, je však nutno souhlasit se žalovaným, dle kterého v běžně se vyskytujících případech je v případě jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje taktéž i materiální znak přestupku. Zásadní je tedy posouzení, zda je míra společenské škodlivosti v každém individuálním případě dána alespoň v nepatrné míře. Pokud se jedná o projednávanou věc, bude dle názoru krajského soudu míra společenské škodlivosti u přestupků tohoto druhu méně proměnlivá, než například v případě přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kde lze uvažovat o zásadních rozdílech a důsledcích jednání pachatele (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dostupné na www.nssoud.cz).
32. V daném případě je taktéž nutno poukázat na skutečnost, která vyplynula z provedeného dokazování před správním orgánem prvního stupně, že psi, které žalobkyně chová, nejsou obyčejnými psy pohybujícími se po zahradě, ale jedná se o chovnou stanici čítající minimálně 10 psů. Krajský soud je přesvědčen, že při takovém množství psů nelze štěkot zaměnit s jinými běžně se vyskytujícími psy na zahradách přilehlých domů.

33. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že bylo nedostatečně zjištěno časového vymezení přestupkového jednání.
34. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně „uznává vinnou ze spáchání přestupku (...), kterého se dopustila tím, že v období od června do srpna 2016 (nejméně každý víkend v předmětném období, konkrétně např. 3. – 5. 6, 10. – 11. 6., 17. – 18. 6.)...“. Svědci shodně uváděli, že psi štěkali a vyli v letních měsících několikrát do týdne, přesná data však nesdělili. Je zcela pochopitelné, že si to vzhledem k časovému odstupu nebudou pamatovat. Pokud tedy správní orgán prvního stupně čas spáchání přestupku vymezil jako období od června do srpna 2016, dle krajského soudu se jedná o dostatečné vymezení času spáchání přestupku, a to s přihlédnutím k přestupkovému jednání, kterým bylo opakované štěkání a vytí psů v době nočního klidu. Pokud by se jednalo pouze o několik konkrétních dnů, nebylo by možno v takovém případě uvažovat o rušení veřejného pořádku překračující očekávanou míru. Naopak takové časové vymezení přestupku je pro žalobkyni výhodnější, neboť takto je vyloučeno projednávání stejného přestupku v období od června do srpna roku 2016. Ad absurdum kdyby mělo být spáchání přestupku žalobkyně specifikováno v přesně určitých dnech, jak v žalobě požaduje žalobkyně, mohla by být v období od června do srpna v roce 2016 stíhána za stejný přestupek, a to i několikrát, akorát v jiné dny, které by nebyly v prvotním rozhodnutí zmíněny.
35. Stejně tak neshledal krajský soud důvodnou námitku, že správní orgán prvního stupně neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů.
36. V případě svědeckých výpovědí, které žalobkyně navrhla, odůvodnil správní orgán prvního stupně skutečně tak, že do určité míry hodnotil neprovedený důkaz. Žalobkyně to však v odvolání namítla a žalovaný na námitku reagoval tak, že argument správního orgánu prvního stupně korigoval. Nutno poukázat na to, že správní řízení před správním orgánem prvního stupně a odvolací řízení spolu tvoří jeden celek. S názorem žalovaného se krajský soud plně ztotožňuje, neboť tento důkaz nemohl ve věci přinést nové poznatky. I pokud by jiní svědci věrohodně vypověděli, že je štěkot psů žalobkyně v období nočního klidu nerušil, neměnilo by to nic na věci, že dalších minimálně pět osob bylo takto rušeno. Totéž platí o místním šetření. Spáchání přestupku se odehrálo v letních měsících, v době rozhodování správního orgánu prvního stupně už mohly být podmínky chovu psů nastaveny zcela jinak.
37. Co se týče intenzity štěkotu psů, podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013, č. j. 1 A 12/2012-34 (dostupné na www.nssoud.cz), v případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí a přesné měření hluku je zpravidla objektivně i metodologicky zcela nemožné.
38. V daném případě nepřiměřenost hluku posoudil správní orgán prvního stupně na základě výpovědi pěti osob bydlících v blízkosti žalobkyně, kteří shodně uvedli, že je v daném období v době nočního klidu rušil štěkot a vytí psů žalobkyně. Správní orgány tedy nevybočily z mezí svého správního uvážení, když dospěly k závěru, že psi žalobkyně rušili noční klid štěkáním a vytím.
39. Pokud žalobkyně tvrdí, že měla být nejdříve zavolána např. městská policie, je tato argumentace zcela nepřiléhavá, neboť toto není zákonná podmínka k projednání přestupku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích před správními orgány.

40. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně